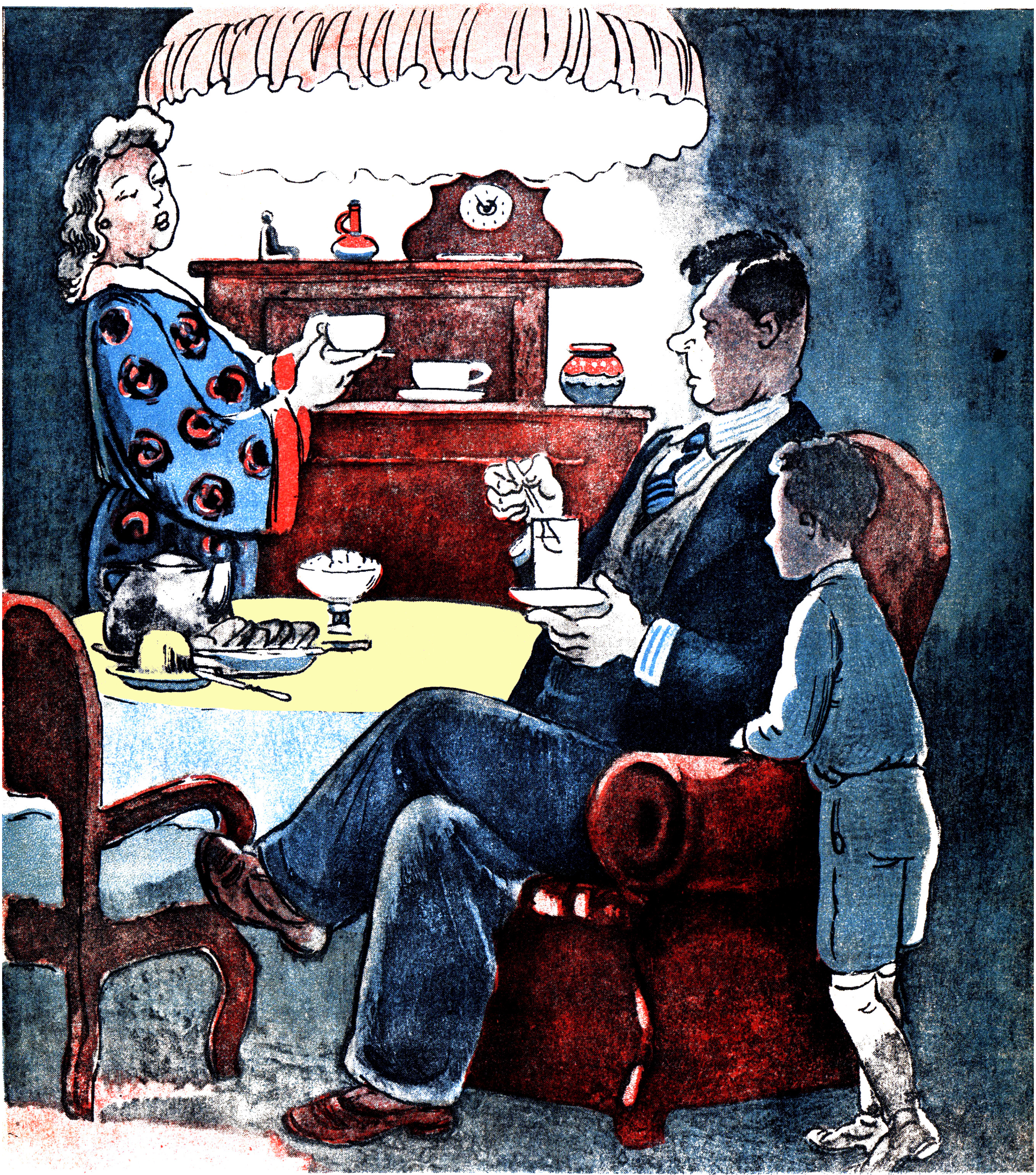
ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 22. КИЇВ, ЛИСТОПАД 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI

— У Василя Васильовича язик, як лопата. Ми ще не встигли освоїти нового винаходу, як він уже кругом роздзвонив про нього.

— А що це за винахід?

— Та той, шо я тобі розказував про нього.

Мал. Бе-Ша

Степан ОЛІЙНИК

Ілюстрації В. Гливенка

„Ванька встанька“

В дяді Сама, у зухвалька,
У руках слухняна лялька.

Офіційно лялька зараз
Всюди зветься — пан Цалдаріс.

А в народі (той не панька!) —
Зветься просто: «Ванька-встанька».

...Стрівши Гітлера з поклоном,
«Ванька-встанька» був шпіоном.

Німець гримав: — Хто йде проти?!
«Ванька-встанька»: — Патріоти!..

— Я їх знищу, в землю зложу!..
«Ванька-встанька»: — Я поможу...

Як прийшли після англійці,—
«Ванька-встанька» — з ними в спілці.

Джон питає: — Хто йде проти?
«Ванька-встанька»: — Патріоти!..

— Хто за те, щоб нам осісти?
«Ванька-встанька»: — Монархісти!..

...Джон озброїв револьвером,
Й «Ванька-встанька» — став прем'єром.

Гнівно гримнуло в народі:
— Геть запроданця! І годі!..

Тут «на поміч» «Ваньці-встаньці»
Прибули американці.

Привезли гармати, танки
Для безпеки «Ваньки-встаньки»,

Одягнули по фасону
В макентоша з Вашінгтону...

— Ось тобі моя програма! —
Гримнув окрик дяді Сама,—

Літаки і танки — в дію,
Придушить демократію!

Кари їй!.. Тобі ж — долари!..
«Ванька-встанька»: — Кари, кари...

Відтоді при грецькім троні,
В дяді Сама не припоні,

Взявши долара у ручки,
Робить «Ванька» всякі штучки:

Дядя Сам з-під лоба гляне —
«Ванька-встанька» — мліє, тане.

Дядя тупне, дядя скаже —
«Ванька» встане, «Ванька» ляже.

— Посміхайся! — дядя крикне —
«Ванька» тут же — як хіхікне!

Дядя пльоткою до пики —
«Ванька» лиже черевики.

Дядя збреше: «буть нам разом» —
«Ванька» скоком, «Ванька» плазом.

«Ванька» з «планом» дяді згодний —
Душить, глушить гнів народний:

На загони партизанські —
Танки шле американські,

На народне вольне військо —
Бомби кидає англійські.

Дядя «Ваньку» штурха в спину,
«Ванька» — здійснює «доктрину».

Дядя тиче гріш з валізи —
«Ванька-встанька» з шкури лізе.

...А як вдарять партизани
Так, що страшно «Ваньці» стане,—

Він негайно дяді Саму
Шле тривожну телеграму:

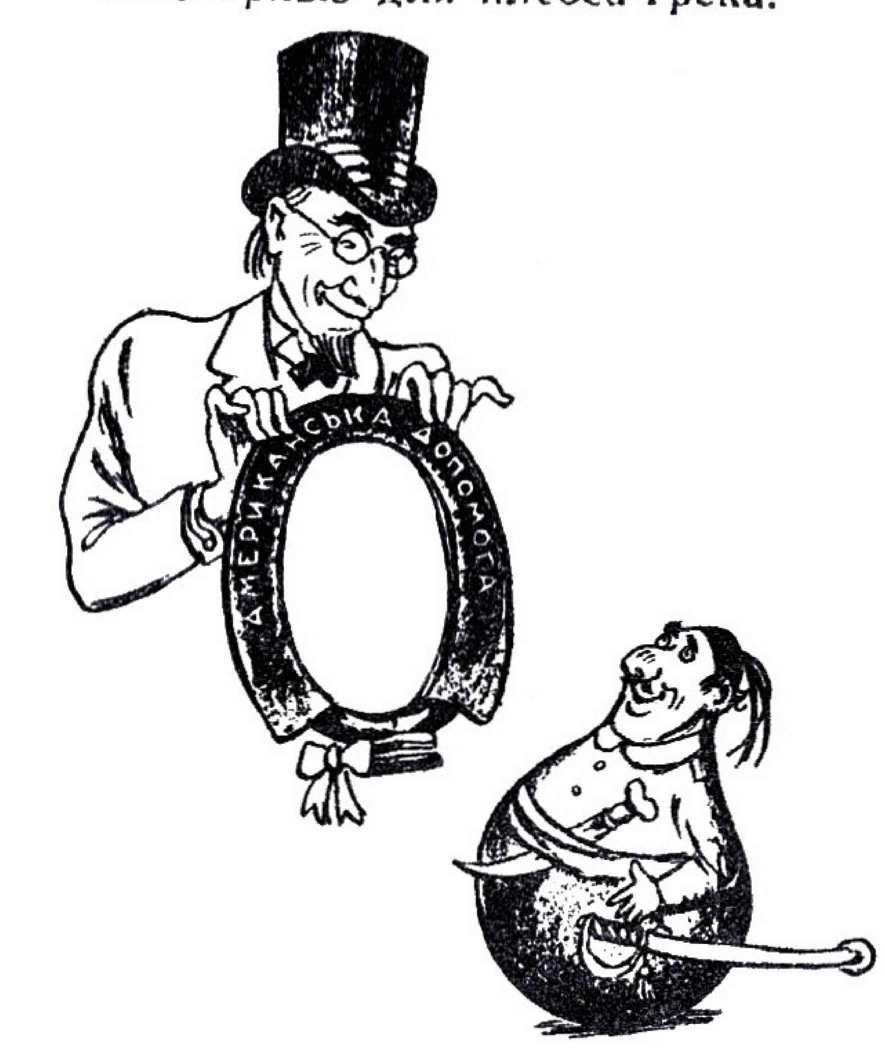
«Чи тікати без оглядки,
Чи встановлювать «порядки»?

Дядя Сам до «Ваньки-встаньки»:
— Посилаю нові танки!

Не тремти! Сповняй накази,
Бо інакше зверну в'язи!..

«Ванька» пнеться, навіть дуже,
«Ванька» дяді вірно служить.

...Дядя Сам ярмо здалека
Вже привіз для плебса-грека.

Голос «Ваньки» зразу чути:
— Я поможу одягнути!

— Не одягнеш, сучий сину!
Будем бити до загину! —

Чути всюди: ніччю... вранці!..
...Припікає «Ваньці-встаньці!»

...Щоб створити «думку світу»,
Дядя Сам із Уолл-стріту,

Під балачку про «ідею» —
Тягне «Ваньку» в Асамблею.

Тези «Ваньці» в руки всуне
Ще й підсадить до трибуни.

Що підкаже дядя-нянька —
Те і плеще «Ванька-встанька».

«Ванька» пнеться, навіть дуже.
«Ванька» ж дяді вірно служить.

...А тимчасом за горою
Партизани чистять зброю.

Вже нові міста й висоти
Взяли греки-патріоти.

Йдуть горянці в ліс в атаки,
Поглядають на гілляки,

Мов відгадують горянці —
На якій висіти «Ваньці»?..

Ось куди прямує зараз
«Ванька-встанька» — пан Цалдаріс.

Мавпа і тріска

(БАЙКА)

Жила-була раз Мавпа десь одна.
Жила-була, пила собі та їла.
У лісі десь кубло собі вона
На березі, над річкою змостила.

А навкруги, куди не глянь,— краса!
Проміння сонця ніжно-золотисті.
Повисла скрізь перлинками роса
І квіти красувалися барвисті.

Мов оксамит, вгорі небесна синь.
Тут зібрано щедроти всі природи.
Земля в хлібах, широка далечінь,
Міста і села, фабрики й заводи.

— Погляньте! — Мавпі мовив Соловей,—
Хоч трішечки з кубельця підведіться
Який, сестрице, край чудесний цей!
Життя яке! Ви ж тільки подивіться!

— Страмився б хоч патякати отак!
Як видно, й батько був такий на вдачу! —
Говорить Мавпа,— в мене інший смак!
Нічого тут я путнього не бачу!..

Он, за кордоном!.. Ех, далеко нам!..
Уже в човнах катаються по суші...
Казали очевидці, що вже там
І на сухій вербині родять груші!

Тут Мавпа — гульк, аж ось (новина теж!)
У повідь ще весняною порою
З чужого краю, з-за далеких меж,
Звичайну тріску принесло водою.

— Агов, сюди! Мерщій усі сюди! —
Гукнула Мавпа, мов несамовита,
І кинулась щосили до води,—
Ця ж трісочка, дивіться, як обмита!

Це здалеку пливла вона сама,
Гарнесенька така, аж серце в'яне!..
Таких трісок у нас ніде нема!..
Хай кожен із захопленням погляне! —

Сміється Мавпа Солов'ю здаля,
Бо сорому ж нема кривому писку.
Вищить і б'ється Мавпа й вихваля
Занесену з чужого краю... тріску.

Ілля ДОЛЯ.

Якийсь містер Чарльз Девіс виступив в американських газетах з пропозицією спорудити на скелях Дувра маяк — монументальну статую Черчілля, із палаючою сигарою у роті. Навколо статуї пропонується розташувати чотири велетенських бульдоги, висічених з каменю.

Наш художник О. Козюренко запропонував свій проект пам'ятника містеру Черчіллю. Якщо, вважає художник, замість фігури Черчілля та чотирьох бульдогів висікти лише одного бульдога, то пам'ятник від цього тільки виграє.

Перець щиро рекомендує цей проект американським колегам містера Черчілля.

ТАЄМНИЦЯ ЗАЛІЗНОЇ ЗАВІСИ

ІЗ ЩОДЕННИКА МІСТЕРА ТВІСТЕРА

...Сьогодні мене викликав головний редактор. Одержав завдання: проникнути за залізну завісу. Скоро буду в Москві. Потім у Варшаві, Будапешті, Белграді... Запропонував назву моїх майбутніх статей: «Місія містера Твістера в Москву». — «Не підходить, — сказав редактор, — застарілий стиль — одгонить покійним президентом. Ніяких місій, тільки тверда політика. «Містер Твістер зриває маску».

* * *

Працюю вдень і вночі. Вивчаю російське питання. Безліч відкриттів. Я виявив, наприклад, що Волга впадає в Каспійське море й що росіяни люблять пити чай.

Щойно мені принесли книжку якогось Олександра Гріна. Переклад з російської. Маса географічних назв. Наприклад: Зурбаган*) — де це. Напевне, в південній Росії або в суміжних країнах. Треба досконало вивчити карту.

* * *

...Зурбагана на карті немає. Дивно. Дуже дивно... Але факт залишається фактом.

* * *

...Розказав в клубі про своє відкриття. Всі вкрай заінтересовані. Не відходимо від карти. Зурбагана немає. Висловив думку, що тут діло не чисте. Явно видно руку Москви.

* * *

...Ніяких слідів Зурбагана. Виявлено острів Занзібар в Африці, якийсь Зангезур — у Вірменії.

* * *

...Не маю жодної вільної хвилини. Інтерв'ю. Автографи. Виступи перед мікрофоном. Мене обрали почесним членом географічного товариства «Європа для американців», делегатом Ліги розповсюдження євангельських істин у країнах, заражених більшовизмом... Зурбаган — це міжнародна проблема.

* * *

...У сенаті з громовою промовою виступив сенатор Атомс. Він сказав: «Сьогодні не стало Зурбагана. Ми діждемося, що завтра зникне Панамський канал, а післязавтрього ми прокинемося без Білого дому... Я закликаю до твердої політики. Ніякого базікання про роззброєння.

* * *

...У Ліссабоні виступив Черчілль. «Розкрилася ще одна таємниця залізної завіси, — сказав маститий оратор.— Ця таємниця не дає мені спати. Де Зурбаган? Хто знає, що криється за цією грандіозною провокацією? Над Європою нависла смертельна небезпека!

* * *

...Агентство Провокейшен Пресс повідомляє:

У мюнхенській газеті «Запроданець» виступив з сенсаційною статтею якийсь пан Гестапчук. «Ми давно вже попереджали, — пише він, — але нас не слухали. Тепер ми маємо точні відомості. Зурбаган — це ніщо інше, як Кобиляки, засекречені більшовиками з метою завоювання світового панування»...

* * *

Відомий турецький журналіст Ялчин заявив на прес-конференції: «Щоб уникнути зайвих кривотолків, заявляю: турецькі війська ніколи ніякого Зурбагана не анексували й тамтешніх вірменів не вирізували. Прошу не плутати Зурбаган з Ардаганом».

* * *

Я остаточно впевнився, що Зурбаган засекречений більшовиками для випробування червоної атомної бомби. Сідаю писати книгу...

* * *

На цьому щоденник містера Твістера уривається...

Ю. ІВАКІН.

*) Зурбаган — вигадане місто, яке часто зустрічається в творах Ол. Гріна.

Падіння Семена Петровича

Семена Петровича не любили і йому ж заздрили. Посада в нього була не бозна-яка, та недарма кажуть, що не місце красить чоловіка.

На службу він приходив пізніше за всіх і відразу ж ішов до кабінету керівника установи Івана Павловича. Потім він зникав і з'являвся наприкінці дня.

Всі співробітники мали своє постійне місце. Семен же Петрович жив, мов зозуля. Він сідав біля першого-ліпшого столу, користувався чужими ручками і часто посував якого-небудь хазяїна столу з насидженого місця на тривалий час. Коли Семен Петрович підходив до телефону,— для решти зв'язок із зовнішнім світом переривався, принаймні, години на дві.

І ніхто йому не перечив. Навпаки, всі розсипали йому ласкаві погляди. Навіть головбух Микола Федорович який знав у стосунках з підлеглими лише два слова — «підійдіть» і «зникніть», і той, угледівши Семена Петровича, ставав схожий на матір, яка побачила свою єдину дитину після багаторічної розлуки.

Секрет популярності Семена Петровича був простий. Треба було, наприклад, відремонтувати автомашину. Установа мала свій гараж, був завідувач гаража, але ремонт доручався Семенові Петровичу. Треба було дістати путівку в санаторій, до цієї справи включався Семен Петрович. Для індивідуальних городників потрібні були лопати, граблі і насіння — виручав Семен Петрович. Талони на взуття — Семен Петрович. Пошити пальто — Семен Петрович. Купити залізничні квитки — Семен Петрович.

Так і жив він, овіяний славою знаменитого постачальника...

Біда до Семена Петровича підкралася тихо й непомітно. Дружині Івана Павловича знадобилася діжечка для засолки грибів. Діставши це відповідальне завдання, Семен Петрович підійшов до телефону й викликав Ніну Іванівну. Потім він дзвонив Олексію Олександровичу, Сергію Васильовичу, Василю Сергійовичу, Юхиму Васильовичу й Василю Юхимовичу. Він стомився, охрип, але ніхто не обіцяв йому діжки навіть у далекому майбутньому.

Семена Петровича виручив кур'єр Колька. Бачачи, як мучиться всемогутній постачальник, Колька сказав:

— А ви, Семене Петровичу, подзвоніть туди, де всі діжки купують.

Постачальник глянув на Кольку осовілими очима і роздратовано перепитав:

— Куди це подзвонити? Де це діжки купують, хотів би я знати?

Але Колька уперто наполягав на своєму й поділився досвідом матері, яка вчора купила дубову діжку з справжніми залізними обручами.

Семен Петрович набрав указаний Колькою номер і спитав: чи не може він скористатися з люб'язності й придбати одну діжку?

Йому відповіли:

— Будь ласка. Хоч десять.

На другий день Іван Павлович викликав до себе Семена Петровича й задумливо сказав:

— Так-так... Отже, діжку купили?

У буденному слові «купили», що замінило героїчне «дістали», Семен Петрович відчув явну погрозу.

Керівник установи невблаганно продовжував:

— Так-так... Сьогодні діжку купили, завтра крейдочку, фарбочку також без клопоту можна буде купити. А там, дивись, і все інше... І взагалі, чому ви не здаєте авансових звітів? — Іван Павлович уперше назвав Семена Петровича на прізвище: — Ідіть, Коробочко, здайте звіт.

От тоді я й побачив Семена Петровича. Він сидів у коридорі за столом вахтера й розкладав якісь рахунки, папірці, наряди. Пам'ятаючи обіцянку Коробочки дістати мені велосипедний насос, я ввічливо привітав його. Він зітхнув і сумно промовив:

— Я можу купити вам діжечку. Хорошу. Огірки можна посолити... Грибки... А мене, між іншим, здається, звільнять.

* * *

Вирішивши написати про Семена Петровича, я розказав про свій задум одному керівному господарникові. Не встиг я закінчити, як він схопив мене за руку й солодким голосом вигукнув:

— Дорогуша! Скажи мені точну адресу Семена Петровича... І взагалі, познайом мене з ним негайно, сьогодні ж...

Арк. ВАСИЛЬЄВ.

ГОСТРИЙ КРИТИК

Мал. Л. Каплана

— Я збираюсь на наших зборах гостро розкритикувати оту коняку. Вона вже третій раз на цьому тижні возить дрова тещі голови сільради.

Мал. К. Агніта

— По такій дорозі в Раду не пройдеш.

КАЗКА ПРО КВИТАНЦІЮ № 42,

ЯКА ПЕРЕКОНУЄ, ЩО ШВИДКО КАЗКА КАЖЕТЬСЯ, ТА НЕ ШВИДКО СПРАВА РОБИТЬСЯ, ЩО В ГАЛУЗІ ЗВ'ЯЗКУ ДЕЩО В'ЯЖЕТЬСЯ, ТА НІЯК НЕ ЗАВ'ЯЖЕТЬСЯ...

Але почнемо казку. Не за тридев'ять земель і не в тридесятому царстві, а в селі Нижній Струтин, Рожнятівського району, Станіславської області, жила була собі вчителька К. І. Тетеря.

В червні 1946 року пішла вчителька К. І. Тетеря на рожнятівську пошту і переказала своїй мамі в село Войково, Березанського району, Київської області. 500 карбованців. На пошті гроші прийняли, виписали квитанцію № 42, скріпили її штемпелем, розписались, побажали вчительці доброго здоров'я і на цьому розстались.

Минають дні, минуло літо з осінню. Вже й зима настала, а 500 карбованців ні до мами не дійшли, ні до Рожнятова не повернулися.

Пішла тоді вчителька Тетеря на пошту, до завідувача.

— Ходіть, товаришу завідувач, не сидіть, мій переказ розшукати поможіть!

Мабуть, той завідувач дуже завантажений був, бо розмовляти з вчителькою не став, а такі мудрі слова проказав: «Наше діло — своєчасно ваші гроші переказати, а діло вашої мами — своєчасно ті гроші одержати».

Тоді К. І. Тетеря кличе на допомогу рожнятівського прокурора:

— Ходіть, товаришу, розберіть, мій переказ розшукати допоможіть!

Але прокурор теж завантажений був і так мудро вчительці сказав:

—Прокуратура позбавлена можливості розв'язати вашу скаргу.

Тоді тов. Тетеря вдалася прямо до уповноваженого Міністерства зв'язку по УРСР:

— Ходіть, товаришу уповноважений, не сидіть, мій переказ розшукати допоможіть!

Чи то вже уповноважений теж дуже завантажений був, чи то він взагалі скарг читати не любив, бо лист вчительки потрапив не до нього, а до когось іншого з його канцелярії. Той листа прочитав і таку резолюцію наклав: «Порадити К. І. Тетері звернутись по інстанції, в Станіславське обласне управління зв'язку».

Тоді К. І. Тетеря подалася до інстанції, — до самого начальника обласного управління зв'язку тов. Арделян.

— Ходіть, товаришу начальник, і т. д.

Але товариш Арделян ходити не хоче. Ходить лише вчителька К. І. Тетеря. Ходить уже півтора року, носить у своїй кишені квитанцію № 42 і ніяк не знайде ту кишеню, в яку потрапили її 500 карбованців.

Н. СЕМЕНЮК.

Бритиш дженерал

Біля одного московського заводу нещодавно затримали невідомого громадянина, який фотографував завод. Виявилося, що затриманий є глава британської військової місії в СРСР — генерал Хілтон.

Спійманий на гарячому Хілтон виправдувався тим, що він шукав місця для лижних вилазок, хоч снігу ще й не було.

Та й дива ж, дивиці
Люд розповідає:
По Москві-столиці
Дядя скрізь блукає.

В дяді-бідолахи
Кожушок благенький,
Шапка в горопахи
Витерта, старенька,
Стоптані штиблети...
От і всі прикмети.

Дядя цей «На дні»
Нагадав мені...

Та нічого схожого:
Мимо перехожого,
Далі від народу,
Йде він до заводу,
Та не на роботу,
А робити... фото!..

Дядю наздогнали,
Хто такий спитали?
. . . . . .

Дядею цей дядя тільки прикидався,
Аташе британський дядею убрався...

— Ай ем містер Хілтон —
бритиш дженерал!..
Дядя тут вчинити спробував скандал:

— Я є дипломатом оф союзна нація!..
— То ви тут збираєте
фото-інформацію?

— Ні, ніколи в світі!
Я фізкультлюбитель —
Генерал сказав, —
Снігу я шукав...
Я джентльмен-спортсмен,
Лижник-рекордсмен...

. . . . . .

Отакий з тим лижником
трапився скандал,
На весь світ уславився
«бритиш дженерал».

І. ЮРЧИН.

●

Коні не винні

З села Комишня на Полтавщині сповіщають: щось ненормальне сталося з колгоспними кіньми. В плузі ходять, в запряжці ходять, а тільки спробуєш їх осідлати, — стають на дибки, іржать, біжать куди очі дивляться.

Лякаються коні саме тих 25 сідел, що їх недавно заслала в колгосп Лубенська міжрайбаза. Сідла новенькі, справні. Один тільки невеличкий недолік — виготовлені ці сідла для верблюдів.

— Не годяться, — дзвонять в міжрайбазу з Комишні.

— Сідлайте, — відказують з Лубен, — занаряджено, значить, сідлайте.

Жаль коня. Умів би говорити, — звернувся б він з протестом до директора Лубенської міжрайбази. А так піди доведи, що ти не верблюд!

Сатана в бочці

(СУМСЬКІ ВРАЖЕННЯ)

— Ви бачили сатану в бочці?— запитуємо у директора Сумського будинку народної творчості тов. Федоренка.

— У нас була п'єса «Сатана в бочці», — відповідає він. — Вже рік, слава богу, «Сатану», як і інші безідейні п'єси, ми ліквідували. Але, як кажуть, виженеш сатану в двері, а він лізе в вікно. Зняті з постановки п'єси продаються в кіосках «Союздруку». Звідти вони знову проникають на сцену. А хороших одноактових п'єс майже нема. Нам присилають рекомендовані списки, але ще ні одному драмгуртковї не вдалось поставити замість п'єси , рекомендований список.

Користуючись таким становищем, «сатана» де-не-де вилізає з бочки і залазить на сцену.

НАЛЬОТЧИКИ

В Конотопі нам пощастило зустріти живого «сатану», який вискочив з бочки і роз'їжджає по району на чолі «дикої» агітбригади. Прізвище його Денисенко. В бригаді — акордеоніст, виконавець циганських романсів і читець-декламатор. Зав. парткабінетом Писаревська візує репертуар агітбригади. Їй дуже подобаються «дотепи», якими глушить глядача Денисенко. Там єсть такі «перли», як поради одружуватися на літері «К» (корова, кабан, коза і т. п.) і інші несусвітні пошлості. Бригада вчиняє нальоти на колгоспи. Інакше охарактеризувати її діяльність не можна. Дія відбувається, приблизно, так.

— Гроші на культроботу є? — зловісно запитує Денисенко в голови колгоспу.

— Є.

— Клади гроші на бочку! — заявляє новоявлений «сатана» — культуру прищеплювати будемо.

— Ну, що ж. Прищеплюйте,— відповідає голова. — І викладає гроші.

Бригада безкоштовно харчується, прищеплює «культуру», набирає в дорогу аварійний запас харчів і мчиться в сусідній колгосп. Її ніхто не насмілюється затримати. Вона озброєна охоронною грамотою Конотопського райкому!

У ВИХОРІ РАДОЩІВ

Нещодавно республіканський будинок народної творчості прислав в Суми 50 примірників збірника «Вихор». Кожний примірник «Вихору» коштує 30 карбованців. Це опис трьох українських танців. Починається він так:

«Танець ілюструє в першій частині силу запалу вітру, який захоплює танцюристів, що несуться в вихорі радощів». Але хто розбереться в химерному рисунку танцю, коли він нагадує схему складного двигуна? В додаток до цього збірника обов'язково слід посилати живого балетмейстера. Та іншим разом захотять гуртківці і без методичної розробки понестись у вихорі радощів, але їм не дають розправити крила. Голова колгоспу с. Михайлівки, Лебединського району, заборонив гуртковї самодіяльності займатися в клубі. В селах Козацьке, Тишки, Козаричі, Конотопського району, клуби перетворені на зерносховища. На конотопському заводі «Червоний металіст» (голова завкому Кондаковський) недавно рознесли до цурки приміщення клубу і відклали культроботу на невизначений строк. Директор конотопської швейної фабрики Хуторенко заняв приміщення клубу під закройний цех.

От і спробуй в таких умовах понестись у вихорі радощів!

ПРО КОРИСТЬ І ШКОДУ

Дехто на Сумщині вважає, що культурна робота шкодить виробництву. Дирекція сумського заводу імені Фрунзе просто заявила:

— Нам ніколи займатися всякими олімпіадами. Треба виконувати план! Зав. парткабінетом заводу сільськогосподарського машинобудування т. Білявський неодноразово одержував премії за віртуозну гру на сопілці. Коли потрібно було їхати на обласну олімпіаду, районні партійні керівники поставили глибокодумне питання: «А чи личить партійному працівникові пілікати на дудці? Чи це не підірве його авторитет?»

Але самодіяльність є самодіяльністю. Сім колгоспниць з колгоспу «Перемога», Білопільського району прямо з поля прибули на обласну олімпіаду. Прекрасно виконали кілька номерів і зразу ж повернулись в колгосп докопувати буряки. Закінчили копати, приїхали на заключний концерт, знов виступили і одержали першу премію.

Солісти балетного гуртка шосткинського клубу, молоді робітники Кошель і Дуплик викликали захоплення глядачів.

— Ще б їм не танцювати! — говорять їх земляки.—Вони вже виконали півторарічну програму!

Кращі виробничники виявились кращими учасниками олімпіади.

ПЕРУКИ

«Укркультпостач» (директор тов. Рахлін) покликано постачати самодіяльні колективи гримом та

перуками. Грим є. Перуків немає. Кажуть, що поки грім не гряне— перуків в «Укркультпостачі» не буде. Ще й досі на Україні не організовано навіть маленької артілі для виробництва цієї дефіцитної деталі. Розраховують, бачите, на централізований завіз.

Нещодавно т. Рахлін рекомендував обласним будинкам народної творчості за баснословними цінами купувати перуки, що їх виробляє якась артіль. Щоб купити комплект перуків, гурток самодіяльності повинен, у кращому разі, продати свій клуб. Але коли він продасть свій клуб, то йому непотрібні будуть і перуки. Драмгуртківці виступають без перуків і приказують: «Хай їх носить добрий т. Рахлін!».

СВІТЛА ОСОБА

Обласний відділ культосвітроботи (зав. Півненко) за традицією згадує про художню самодіяльність перед олімпіадами. Починаються розкопки списків учасників минулих олімпіад. Приїжджають штовхачі і виштовхують культпрацівників в райони. В культурній роботі наступає приплив. Після олімпіади, як правило, наступає тривала смуга відпливу. Такий стиль роботи!

В обласному відділі нам не могли назвати прізвища завідуючого відділом культосвітроботи Смілянського району. Думали, що Синевиць, а виявилось — Синевид, і не він, а вона. І працювала вона весною, а тепер там подвизається якийсь Положай чи Положай. Дуже шкодуємо, що область не знає такої світлої особи.

Положай в порядку самодіяльності напився п'яний. Відкриваючи олімпіаду, він зум'в вимовити лише одно слово: «Культу-ррр-а»

і звалився з ніг. Це був найсмішніший номер на олімпіаді. Витверезившись, Положай преміював себе грішми, виділеними для учасників олімпіади, і поїхав в Суми.

— Чекайте мого телеграфного виклику,—наказав він товаришам, що удостоїлись честі виступати на обласному огляді. Чекали товариші день, чекали другий, третій. А потім одна з них взяла й сама поїхала в Суми. Це була Олександра Петрівна Жила. Олександра Петрівна зайняла перше місце на обласній олімпіаді. З Сум її послали на республіканський огляд. В Києві виступ Жили справив прекрасне враження. Жюрі визнало її виключне сопрано прикрасою республіканської олімпіади.

ЩЕ ОДИН СМІШНИЙ НОМЕР

Коли на республіканському огляді глядачі гаряче аплодували Олександрі Петрівні, в партері підводився з свого крісла Півненко і розкланювався на всі боки. Він почував себе іменинником і сяяв, як нова копійка.

Це був також смішний номер. Оплески адресувались не Півненкові, бо очолюваний ним відділ продемонстрував лише своє невміння керувати бурхливим процесом розвитку і розквіту народного самодіяльного мистецтва. І хай пробачить нас т. Півненко, коли ми в порядку самодіяльності нагадаємо йому відому українську приказку: «Як не їв, то й не облизуйся!»

П. АФОНСЬКИЙ.

Ілюстрації О. Козюренка.

Спецкори ПЕРЦЯ.

Київ перцю

Комісія Міністерства держконтролю викрила у Київському художньому комбінаті зграю шахраїв, які довгий час безкарно розтринькували державні кошти.

Мал. Р. Матусевича

— Де ж ви тепер працюєте?
— В художньому комбінаті.
— Ви хіба художник?
— Ні, я комбінатор.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

У журналі «Україна» я прочитав, що директор міланської кінофабрики Ріо Козеллі збирає бібліотеку найнудніших книжок у світі. Не інакше як з диваком-італійцем вирішив конкурувати т. Полтавець — голова завкому заводу «Перемога праці» в м. Артемівську. Нещодавно він придбав для заводського клубу на кілька тисяч карбованців бібліотеку, в яку ввійшли книжки:

Берман — «Как научиться писать левой рукой (15 примірників);

Генінг — «Учись правильно говорить» (20 примірників);

Грюнберг — «Выращивайте домашнюю птицу» (30 примірників);

Десятки примірників «Підручника для глухонімих» і т. д.

Дорогий Перче! Порадь, де можна дістати для нашої бібліотеки ще одну книжку: «Вчись думати головою». Виключно для т. Полтавця.

К. КОСТЕНКО.

м. Артемівськ.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Твоїй «Виставці ширнетреба» явно бракує експонатів виробництва артілі ім. Паризької Комуни. Я особисто рекомендував би тобі виставити трикотажні вироби з барвистими плямами, що нагадують маскувальні халати. Рекомендую також панчохи останнього випуску з такими характерними ознаками: 1) Цупкі й рідкі. Коли б не линяли, можна було б використовувати для проціджування молока. 2) Одна панчоха коротша за іншу на добру чверть метра.

(Чоловічі шкарпетки можна не виставляти. Вони лише на 10 сантиметрів коротші нормальних).

Збагативши такими експонатами свою виставку, не забудь (за одним заходом) прославити й голову артілі т. Режеця та зав. виробництва т. Маньжоса, які, не шкодуючи державних коштів, в поті лиця свого випускають цей «ширнетреб».

Н. ГАРДАШ.

с. Широке,
Дніпропетровської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

На ремонт театру в Білій Церкві витрачено 250 тисяч карбованців. Цієї суми виявилося цілком досить для того, щоб дах театру протікав так само, як і до ремонту. Різниця полягає лише в тому, що до ремонту на акторів і глядачів разом із дощем валилася стара штукатурка, а тепер валиться свіжа, нова.

Широкі кола вдячних білоцерківських глядачів цікавляться: а що ж звалиться на голову ремонтників. І коли?

М. БОНДАРЕНКО.

Київська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Курсант учбового комбінату Укоопспілки поскаржився до Перця на погане матеріально-побутове обслуговування. Для вжиття заходів скаргу було передано президії Укоопспілки. Лише через два місяці заступник голови президії т. Сіроштан надіслав редакції формально-бюрократичну відписку. Тимчасом у комбінаті стали розшукувати автора скарги. З приводу цього в Перці № 16 було опубліковано гумореску «Відповідь на відповідь». Обговоривши її, президія Укоопспілки ухвалила:

1. За прояви затиску критики — директорові учбового комбінату т. Андреєвій оголосити догану.

2. Вказати начальникові відділу учбових закладів Укоопспілки тов. Москвіну на відсутність належного контролю за господарською частиною республіканського учбового комбінату.

3. Заступникові голови президії по кадрах т. Сіроштану вказати на неправильне реагування на скаргу курсанта, одержану від редакції журналу Перець, і, зокрема, на неприпустиму затримку відповіді.

* * *

У № 17 Перця було вміщено листа тов. Терентьєва про погану якість виробів республіканської палітурно-білової фабрики «Жовтень».

Директор фабрики тов. Ткаченко сповістив редакцію, що винуватця браку, начальника палітурного цеху Ходукіна, знято з роботи.

З ТОЧКИ ЗОРУ БОЛІЛЬНИКА

(До підсумків розиграшу футбольної першості СРСР)

Мал. В. Гливенка

1946 р.

Так «боліли», що аж мліли...
А голи нам били й били!
І в таблиці... (хоч не згадуй!) —
Опинились — перші ззаду!..

1947 р.

А тепер — усе по нормі!
І команда й ми «у формі».
За старання наше вперте —
Маєм зверху ми четверте!

1948 р.

Як прийде наступне літо —
Будем мліти та боліти,
Щоб і місце перше мати,
І «кубок» в руках тримати!

ЧУЙНИЙ НАЧАЛЬНИК

Мал. Л. Каплана

— Втомилися? Відпочити хочете? Добре. Придумайте командировку, я підпишу.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 22 (129) (на украинском языке). Підписано до друку 8.XII —1947 р. Стат. формат 72✓100 см. 1 друк. арк.

БФ 02531. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3559. Тираж 50.000 прим.